

Comunicată în 29.01.2010

162/2008

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ORADEA
-Secția Comercială, de Contencios
Administrativ și Fiscal-
DOSAR NR. /111/CA/2008-R

DECIZIA NR.12/CA/2010 – R
Sedința publică din

- PREȘEDINTE:**
- judecător
  - judecător
  - judecător
  - grefier

Pe rol fiind judecarea recursului în contencios administrativ și fiscal formulat de pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR - ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI ORADEA**, cu sediul în Oradea, str.Dimitrie Cantemir, nr.2/B, jud.Bihor în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC „SA**,

SA, cu sediul în Oradea, str. , nr. , jud.Bihor împotriva sentinței nr. /CA din , pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. /111/2008, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică de azi, se prezintă pentru intimata reclamantă SC , - avocat

în baza împuternicirii avocațiale nr. din 2009, emisă de Baroul Bihor – Cabinetul de avocat, lipsă fiind recurentele pârâte Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor și Administrația Finanțelor Publice A Municipiului Oradea.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că, recursul este scutit de plata taxei de timbru, cauza este la a doilea termen de judecată în recurs, după care:

Reprezentantul intimatului reclamant învederează că, la termenul trecut prin întâmpinare a invocat 2 excepții solicitând ca instanța să se pronunțe asupra acestora și nu are alte probe, cereri sau excepții de invocat.

Asupra excepțiilor invocate prin întâmpinare se va pronunța odată cu recursul și acordă cuvântul asupra recursului.

Reprezentantul intimatului reclamant, susține excepțiile invocate prin întâmpinare solicitând respingerea ca netemeinic și nefondat a recursului declarat, pe cale de consecință menținerea sentinței pronunțată de prima instanță. În ce privește excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu a Administrației Finanțelor Publice invocă prevederile HG 34/2009 față de care această recurentă nu are calitate procesuală în cauză, nu poate sta în judecată, neavând calitate în declanșarea căii de atac, solicitând respingerea recursului pe această excepție. Ca un corolar al excepției de mai sus, există

și excepția lipsei calității de reprezentant, neexistând nici o dovadă că Administrația Finanțelor Publice municipiului Oradea a primit împuternicire pentru a declanșa calea de atac, solicitând se asemenea respingerea recursului și pe această excepție.

Pe fond, arată că, în mod corect instanța de fond a soluționat cererea reclamantei, arătând în primul rând în ce privește scutirea la plata TVA pe arendă că legiuitorul nu face distincție între darea în arendă respectiv plata arendei astfel că nici organul fiscal nu trebuie să procedeze la o asemenea distingere, în opinia recurentei arenda însemnând doar plata arendei, HG 44/2004 la pct.36 explicitând ce înseamnă livrările de bunuri și prestările de servicii unde reclamanta nu se încadrează. fără cheltuieli de judecată.

CURTEA DE APEL

Deliberând:

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele:

Prin sentința nr. _____ din _____ 2009, Tribunalul Bihor a admis cererea formulată de reclamanta SC _____ SA cu sediul în loc. Oradea, str. _____ nr. _____, jud.Bihor, împotriva părților DIRECTIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR și ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI ORADEA ambele cu sediile în loc.Oradea, str.Dimitrie Cantemir nr.2-4, jud.Bihor și în consecință:

A dispus anularea în parte sub aspectul taxei pe valoarea adăugată și accesoriilor acesteia, a Raportului de inspecție fiscală nr. _____

a Dispoziției nr. _____ a Deciziei de impunere nr. _____

.2008, a Deciziei nr. _____, a Deciziei nr. _____ 2008 și a Deciziei nr. _____ 2008 emise în soluționarea contestației formulate de reclamantă împotriva actelor administrative anterior enumerate și a obligat pe părâte la plata sumei de _____ lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin raportul de inspecție fiscală nr. _____ 2008, cap.III, pct. 2, s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de _____ lei cu titlu de TVA, majorări de întârziere și penalități de întârziere aferente perioadei ianuarie 2003 – decembrie 2007 după care s-a întocmit și decizia de impunere nr. _____ 2008 și decizia de nemodificare a bazei de impunere nr. _____ 2008.

Pentru a stabili astfel, organele de inspecție fiscală au reținut că în perioada menționată reclamanta nu a colectat și înregistrat taxa pe valoarea adăugată în sumă de _____ lei aferentă plăților în natură către persoane fizice, proprietare de teren, în schimbul dreptului de folosință a terenului, între părți fiind încheiate contracte de arendă.

Prin decizia nr. _____ / _____ 2008 și decizia nr. _____ 2008 au fost respinse de către părâta DGFP Bihor contestațiile formulate pe cale administrativă împotriva actelor de control atacate.

Problema de drept dedusă judecării constă a stabili dacă reclamanta avea obligația de a colecta și plăti la bugetul statului taxa pe valoarea adăugată aferentă produselor agricole acordate în natură către persoanele fizice proprietare de teren, reprezentând contravaloarea arendei plătite acestora în natură în baza contractelor de arendă.

Potrivit art. 1 alin 2 din legea nr. 345/2002: „*Se cuprind în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată operațiunile care îndeplinesc în mod cumulativ următoarele condiții:*

a) *sa constituie o livrare de bunuri, o prestare de servicii efectuată cu plata sau o operațiune asimilată acestora;*

b) *sa fie efectuate de persoane impozabile, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1);*

c) *sa rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 2 alin. (2).*

Pe de altă parte, potrivit art. 3 din același act normativ: „*Prin livrare de bunuri se înțelege transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor deținute de proprietar către beneficiar, direct sau prin persoanele care acționează în numele acestora*”.

În același sens, instanța a reținut că potrivit art. 9 alin. 2 din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoare adăugată, astfel cum a fost modificat prin OG nr. 36/2003, care a introdus lit. o, operațiunea de arendă nu se include în sfera operațiunilor purtătoare de TVA.

Afirmația pârâtei în sensul că această scutire viza doar operațiunea de plată în natură a arendei de către SC SA către proprietarii terenurilor, ca noțiune distinctă de cea a punerii la dispoziție a terenurilor, mai exact că numai una dintre contraprestațiile reciproce din cuprinsul contractului era vizată de norma legală nu poate fi reținută atâta vreme cât legea nu face o astfel de distincție.

În același sens a reținut că distincția e făcută în cuprinsul unor norme metodologice ce explicitează textul legal, aspect ce nu poate fi primit atâta vreme cât aceste norme nu pot adăuga la lege, ori face distincții pe care legiuitorul nu a înțeles să le facă.

Pe de altă parte, din analiza sistematică a textelor legale se poate constata că s-a stabilit dreptul persoanelor impozabile de a opta pentru plata taxei pe valoarea adăugată, astfel că în absența manifestării voinței reclamantei în acest fel, nu se poate dispune obligarea sa la colectarea TVA.

Instanța a reținut și că pentru perioada controlată, art. 141 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal prevedea că sunt scutite de la plata TVA, operațiunile de arendare, concesiune, închiriere și leasingul de bunuri imobile.

Nu în ultimul rând se poate reține și practica în materie care a statuat că plata în natură a arendei către persoane fizice neplătitoare de TVA, cum este și cazul de față, nu intră în sfera de aplicare a TVA, întrucât plata în natură a produselor convenite în temeiul contractelor de arendă nu se asimilează cu plata prestărilor de servicii sau cu livrarea de bunuri.

Prin aducerea terenurilor agricole în folosința societății agricole în vederea exploatării în comun a acestora, proprietarul terenului agricol nu transmite dreptul de proprietate în favoarea societății agricole, în baza căruia aceasta să devină proprietara fructelor terenului agricol, acestea fiind proprietatea titularilor dreptului de proprietate asupra terenurilor în temeiul art. 483 – 484 c. civ.

Având în vedere aceste considerențe, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, a fost admisă cererea formulată și în consecință s-a dispus anularea în parte sub aspectul taxei pe valoarea adăugată și accesoriilor acesteia, a Raportului de inspecție fiscală nr. .2008, a Dispoziției nr. , a Deciziei de impunere nr. .2008, a Deciziei nr. , a Deciziei nr. .2008 și a Deciziei nr. emise în soluționarea contestației formulate de reclamantă împotriva actelor administrative anterior enumerate.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâta D.G.F.P. Bihor-Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Oradea, solicitând în baza art.394 pct.9 cod procedură civilă modificarea în parte a sentinței recurate în sensul menținerii actelor administrative contestate ca fiind legale și temeinice.

În dezvoltarea motivelor de recurs s-a arătat că, în urma analizării textelor legale invocate, instanța de fond a constatat că plata în natură a arendeii către persoanele fizice neplătitoare de TVA, nu intră în sfera de aplicare a TVA întrucât plata în natură a produselor cuvenite, în temeiul contractelor de arendă, nu se asimilează cu plata prestațiilor de servicii sau cu livrarea de bunuri.

În perioada ianuarie 2003 – decembrie 2007, intimata reclamantă nu a colectat și nu a înregistrat TVA aferent plăților efectuate în natură către persoanele fizice proprietare de teren în schimbul dreptului de folosință a acestuia, ori, prin OG 36/2003 și HG 44/2004 date în completarea Legii 345/2002 privind TVA, se stabilește că doar proprietarii de terenuri sunt scutiți de plata TVA pentru cedarea dreptului de folosință a terenului, iar pct.4 (2) din HG 44/2004 stabilește clar că plata în natură a arendeii este o livrare de bunuri în sensul art.128 alin.1 din codul fiscal.

În drept a invocat Legea 345/2002, art.126, 128 al.1 cod fiscal, HG 44/2004 și OG 36/2003.

Prin întâmpinare, reclamanta intimată a solicitat respingerea recursului și păstrarea în totalitate a sentinței primei instanțe ca fiind temeinică și legală invocând excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu a Administrației Finanțelor Publice în baza prevederilor HG 34/2009 față de care această recurentă nu are calitate procesuală în cauză, nu poate sta în judecată, neavând calitate în declanșarea căii de atac, solicitând respingerea recursului pe această excepție. A mai invocat și excepția lipsei calității de reprezentant, neexistând nici o dovadă că Administrația Finanțelor Publice municipiului Oradea a primit împuternicire pentru a

Pe fond, arată că, în mod corect instanța de fond a soluționat cererea reclamantei, arătând în primul rând în ce privește scutirea la plata TVA pe arendă că legiuitorul nu face distincție între darea în arendă respectiv plata arendei astfel că nici organul fiscal nu trebuie să procedeze la o asemenea distincție, în opinia recurente ~~arenda~~ însemnând doar plata arendei, HG 44/2004 la pct.36 explicitând ce înseamnă livrările de bunuri și prestările de servicii unde reclamanta nu se încadrează.

În ce privește excepțiile lipsei capacității procesuale de exercițiu a Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Oradea și a lipsei dovezii calității de reprezentant a aceleiași instituții, instanța le va respinge ca neîntemeiate cu motivarea că recursului declarat de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Oradea poartă ștampila D.G.F.P. Bihor instituție publică cu personalitate juridică care reprezintă statul în fața instanțelor judecătorești.

De asemenea, se reținem că, potrivit art. 41 alin.2 cod procedură civilă „ *asociațiile sau unitățile care nu au personalitate juridică pot sta în judecată ca parte, dacă au organe proprii de conducere* ”. Acest text de lege este incident în cauză deoarece Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Oradea, deși nu are personalitate juridică, are organe proprii de conducere putând sta astfel în judecată în calitate de parte alături de D.G.F.P. Bihor – instituția cu personalitate juridică.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs invocate, precum și sub toate aspectele, în baza prevederilor art.304/1 Cod procedură civilă, instanța apreciază recursul declarate de recurenta D.G.F.P. Bihor ca fiind fondat pentru următoarele considerente:

Prin aducerea terenurilor agricole în folosința societăților agricole în vederea exploatării în comun a acestora, proprietarul terenului agricol nu transmite dreptul de proprietate în favoarea societăților agricole, în baza căruia aceasta să devină proprietara fructelor terenului agricol, aceste fructe fiind proprietatea asociațiilor, conform art.483 și 484 cod procedură civilă.

În speță, distribuirea către asociații societății agricole a fructelor pământului nu constituie o „ *livrare de bunuri* ” în interpretarea prevederilor art.3 alin.1 și 5 din Legea 345/2002 și art.8 pct.1 lit.b din Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal aprobate prin HG 44/2004, în conformitate cu care există livrare de bunuri în cazul în care se realizează „ *plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a arendei care constituie o prestare de servicii* ”.

Or, persoanele fizice care au dat în arendă terenurile nu au realizat o prestare de servicii, fapt recunoscut de pârâta recurentă rezultând astfel că nici plata nu constituie o livrare de bunuri.

De asemenea, în ceea ce privește scutirea de TVA, se reține că atât în art.9 alin.2 lit.o a OG 36/2003 (pentru perioada 01.01.2003 – 31.12.2003) respectiv în art. 141 alin.2 lit.e din codul fiscal (pentru perioada 01.01.2004 – 31.12.2007) , legiuitorul folosește termenul de arendă, fără a face distincție între cei doi termeni ai arende și anume darea în arendă respectiv plata arende.

În lipsa unor asemenea disocieri, sunt neîntemeiate susținerile recurentei pârâte conform cărora legiuitorul ar fi avut în vedere numai darea în arendă și nu și contraprestația – plata arendei.

De altfel, în Normele Metodologice de aplicare a Legii 345/2002 privind TVA aprobate prin HG 598/2002, nu există nici o explicitare a scutirii în cazul arende și, de asemenea, în normele metodologice de aplicare a codului fiscal aprobate prin HG 44/2004 la pct. 36, care explicitează art. 141 alin.2 lit.e, nu există nici o referire la arendare. Invocarea de către recurentă a pct.4 alin.2 din Normele Metodologice nu are nici o relevanță dat fiind faptul că actualmente acesta se referă la explicitarea art.128 alin.1 – livrarea de bunuri, deci este inaplicabil scutirii de la plata TVA în cazul arende.

În consecință, în baza considerentelor expuse în temeiul prev.art. 312 cod procedură civilă raportat la prevederile legale menționate în cuprinsul prezentei decizii, instanța va respinge ca nefondat recursul declarat de recurenta DGFP Bihor.

Fără cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge excepțiile invocate de către intimata reclamantă.

RESPINGE ca nefondat recursul declarat de pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR împotriva sentinței nr. din _____ pronunțată de Tribunalul Bihor pe care o menține în totul.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

IREVOCABILĂ.

Pronunțată în ședința publică, azi 14 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, GREFIER.

Red.dec. –

În concept, 20.01.2010-

Jud. fond

Tehnoredact.-A.B.

5 ex.în

3 com.

pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR**

- **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI ORADEA**, ambele din Oradea, str.Dimitrie Cantemir, nr.2/B,

intimata reclamantă **SC**,

sediul în Oradea, str. nr.

